

hans nærmeste Foresatte, som maatte netop er den, han klager over, og have en Paategning af ham, hvorved Sagen meget let kan faae et andet Udsende, saa at der ikke kommer Andet ud af den for Klageren, end at han senere møder Erstatningsforfra Vedkommendes Side. Jeg kunde derfor ogsaa ønske, at man samtidig med, at man meddelte Rekrutten hans Forpligtelser, ogsaa gav ham en let og tilgængelig Afgang til at kunne klage over saadanne Fornærmelser eller, om man vil, Mishandlinger; thi derved vilde man maatte kunne bringe det til, at de unge Mennesker komme til at se anderledes paa Tingene, end de ofte nu gjøre. Bitterligt er det, at saalænge næsten Enhver, der kommer hjem fra Uddannelseskolen, omtaler denne med Uvillie — og jeg har kendt Mange, der ere reiste ind til Skolen med Belvillie og have havt baade legemlige og aandelige Syner til at kunne blive i Militærstanden, men som ere komne hjem med Uvillie mod denne og have sagt: Vi kunne ikke holde det ud — saalænge vil ogsaa Synet paa Tingene vedblive at være det samme. Hvis man derimod kunde faae enhver Rekrut til at sige det Samme, som en af dem sagde til mig forrige Sommer: Jeg har det i Grunden godt, om jeg end maa underkaste mig det og det —, saa tror jeg nok, at man vil udrette Mere end ad den blinde Lydigheidsvei, hvor man kun siger til Solbaten: Det og det skal Du! Det blev udtalt af det ærede Medlem for Hjøstet Amts 2den Valgkreds (Sagb), at der var Forskiel paa Krigstid og Fredstid; Krigstiden kunde være saaledes, at man næsten maatte fordrø det Umenneskelige af Solbaten, og det skulde Fredstiden uddanne ham til at kunne yde. Ja, men det er dog et Spørgsmaal, om det skal naas ved kun at befale og fordrø Lydig- hed blindt hen, eller om man ikke skulde kunne naae Maalet uden dette. Jeg tror, at de Fleste ville blive bedst førte ad den anden Vei. Natur- ligvis kan der være Undtagelser ogsaa her, og der er vistnok ikke en Gæste her i Thinget, som, naar en Kærl ikke vilde adlyde, men gjorde Erstatnings- rier, vilde forsvare det; tværtimod vilde hver af os sige: Lad Straffen falde paa ham, der for- tjener det, men ikke paa de mange Andre, saa at de skulde komme hjem med Ulyst til at være For- svarere for deres Fædreland. Jeg har med me- gen Glæde set Forespørgselen, og jeg kan ikke se, at den bærer noget Ondt i sig. I Forespørgs- lens Ord: „Vil den høitærede Krigsminister være villig til at undersøge, hvorvidt Rytterirekrutternes Behandling, navnlig paa Søgersborg, er stemmende med de Krav, som anordnede Instruxer og humane Hensyn maa fordrø fyldestgjorte?“ ligger der ikke Mer, end den giver sig ud for, og ikke nogen An- klage mod hele den militære Uddannelse. Man har en Mistanke om, at ikke Alt er, som det skulde være, og man spørger da Ministeren derom. Det kan være, at man kunde gaa andre Vei; jeg veed det ikke; men jeg tror, at denne Vei, set fra den

Side, at vi Alle skulle handle saaledes, at det kan taale offentlig Belysning, er baade forsvarelig og rigtig.

D. Christensen: Jeg maa dog tillade mig at gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at, naar jeg omtalte den forskellige Stilling for Fodfolksafdelingerne paa den ene Side og Rytteri og Trainkonstabelfdelingerne paa den anden Side, nævnte jeg ikke som Grund dertil, at hine laa i Kjøbenhavn; jeg talte ikke om Kjøbenhavnere, men om Kjøbstadbeboere, Haandværkere og den Slags Folk, der har bevæget sig endel om i A- vet, og sagde, at de findes itter i Fodfolket, me- dens derimod Kavalleristierne og Trainkonstablerne næ- sten ubelukkende er Bønderkarle. Den høitærede Ministers Bemærkning om Infanteriafdelingerne udenfor Kjøbenhavn passer derfor ikke ganske, den ramte lidt ved Siden af. Naar dernæst den høitærede Minister vilde slaa mig med „Social- demokraten“, nytter det ikke det Allermindste, for den dræber Ingen; man bliver ikke Socialdemo- krat, fordi man læser den, ligesaa lidt som jeg er bleven Neptilie for Høffet, fordi jeg læser Dags- telegrafen. Uablæsning kan ikke saaledes for- dærve mig, at jeg derfor taber mit gode Navn og Rygte, saa den høitærede Ministers Bemærk- ning i saa Henseende generer mig ikke. Jeg brugte de Udtryk, jeg gjorde, for at vise den høit- ærede Minister, at efter min Tro den væsentlige Skyld i det hele Forhold ligger deri, at Under- officererne ved Rytteriet ikke som ved Fodfolket bærer en vis Respekt for Mandstabet. Det er den ganske simple Løsning af den Gaade, som den høitærede Minister synes at staa foran. Jeg har ikke sagt Andet, og jeg har fremfor Alt holdt mig fri for at nævne Navne eller sigte til nogen Side.

Bust: Der har jo ganske vist langt tidligere under Forhandlingerne været Grund for mig til at tage Ordet, men jeg syntes det var bedst, at jeg holdt mig rolig, indtil Andre havde talt. Nu, da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg heller ikke trætte det høie Thing mere end høist nødvendigt; men der er lige- frem rettet Spørgsmaal til mig om adskillige For- hold, som jeg ialtsald anser mig for forpligtet til at svare paa. Jeg skal nu først sige til det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valg- kreds (Bajer), at, naar han mente, at Fore- spørgselsens Form var for snever, har Grunden været den, at jeg grumme nødig vilde give mig til at forespørge om Noget, jeg ikke havde Kjen- skab til, thi om nu end Grundloven hjemler mig Ret til her at sige, hvad jeg vil, er jeg mig dog fuldt bevidst det moralske Ansvar, som følger af at staa frem for hele Landet og kaste Beskyl- dninger ud mod Folk. Derfor vil jeg paa ingen mullig Maade drage mere frem, end hvad der an-